

— Ха-ха-ха! — чу се кикотене надъ главата му.

Гайдата подскочи като поразенъ. Едва не полудѣ отъ очудване. Надъ него, застанала на вратата заядливо се смѣеше сжшата дървеница.

— Проклетнице, умри! — извика той и замахна да я убие. Но тя отново се скри.

— Ха-ха-ха! — показа се тя следъ малко отъ други жгълъ.

Той пакъ я подгони, но тя все успѣваше да се промъкне и презъ разни отверстия и пукнатини отново се явяваше и му се надсмиваше.

— Гадно животно! — зарева отъ злоба Гайдата.

— Гадно, но свободно — заговори дървеницата — А ти?... ха-ха-ха-ха! Азъ мога да се промъквамъ презъ всички пукнатини и да излизамъ на свобода когато пожелаая. А ти?... Човѣкъ!.. ха-ха-ха!...

— Човѣкъ! Да! Човѣкъ. Азъ съмъ човѣкъ... имамъ разумъ!

— Нали?!... За да вършишъ това което азъ и безъ разумъ спокойно върша — намигна лукаво тя.

— Клеветнице, моятъ разумъ е свързанъ съ съвѣсть!

— Съвѣсть?... Тѣй ли?... ха-ха-ха!... Отлично! Отлично! — Съвѣсть — това е най-любимата храна на всички дървеници тука.

— ?!?!...

— Вижъ! — извика тя. И Генчо Гайдата усѣти какъ нѣщо се изтръгна отъ главата му.